

Я ще не знав, що маю Україну,
А вже любив красу її первинну.

Петро Бондарчук

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 13 (14425), 27 БЕРЕЗНЯ 2026 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.

Тим, хто боронить Україну

Нещодавно секретар Білоцерківської міської ради Володимир Вовкотруб відвідав волонтерську групу «Білоцерківські кікімори», щоб подякувати її учасникам за багаторічну допомогу українським військовим, про що розповіли колеги із пресслужби міської ради.

Цей відомий у нашій громаді колектив був створений ще 2014 року, й відтоді майже без перепочинку він працює задля підтримки наших захисників. У приміщенні, де збираються волонтери, зберігаються десятки подяк, прапорів та шевронів від військових підрозділів – як символ вдячності від тих, хто сьогодні боронить Україну.

Сказав волонтерам «спасибі» за нелегку, але надзвичайно важливу роботу для нашої держави та її захисників і Володимир Вовкотруб: «Своєю щоденною працею ви допомагаєте рятувати життя наших хлопців на передовій, підтримуєте їх і додаєте їм сил. Ви стали прикладом для наслідування для багатьох інших людей. Ми пишаємося, що в нашій громаді діє потужний і згуртований волонтерський рух».

Під час зустрічі за активну громадянську позицію, патріотизм, самовіддану та безкорисливу працю, вагомих внесок у нашу спільну перемогу 29 учасникам волонтерської групи «Білоцерківські кікімори» були вручені подяки.

Про її щоденну роботу розповіла керівниця Оксана Вукович: «Раніше ми багато плели маскувальних «кікімор» – спеціальних маскувальних костюмів. Зараз запитів на них менше, натомість найбільше потрібно маскувальних сіток. Також наші дівчата вдома шийють спідню білизну для військових, шкарпетки, футболки, плащі-пончо. Загалом намагаємося виготовляти все, що необхідно нашим захисникам. Ми майже всі вже на пенсії, тож не маємо карток для збирання коштів і не організуємо таких зборів. Просто кожен приносить щось від себе – свою маленьку частинку допомоги».

Про початок діяльності у волонтерській групі також розповів учасник об'єднання, голова громадської організації інвалідів та ветеранів Чорнобиля Володимир Товстограй: «Спершу було непросто, адже бракувало необхідних матеріалів. З початком повномасштабної війни люди почали масово приходити допомагати. Тоді облаштували приміщення, організували роботу – так і працюємо разом до сьогодні».

У колективі «Білоцерківських кікімор» – люди різного віку: від 40 років і до дуже поважного. Та всіх їх об'єднує спільна мета – допомогти тим, хто боронить Україну.

Про атмосферу в колективі розповіла учасниця волонтерської групи Любов Бутенко: «Мені 75 років. Я з Донецької області. Коли росіяни підходили до нашого села, довелося терміново виїжджати. Тут у нас дуже дружний колектив. Ми всі різні, у кожного своя історія, але працюємо разом із задоволенням. Усі дуже відповідальні – і жінки, й чоловіки. Багато хто працює вдома, наприклад, роблять подушки для військових – одні шийють наволочки, інші набивають і зашивають. Є навіть жінка, в якій сусідці 84 роки, й вона теж хоче допомагати – долучається до роботи. У нас настільки позитивні люди, що я ними щиро захоплююся. Дуже рада, що потрапила до такого колективу».

Це історія не тільки про волонтерство – це про людей, які щодня допомагають нашим військовим. Поки в Україні є такі небайдужі та щирі серця, наша держава матиме надійний тил.

Написано з любов'ю

«– Я не знаю, що тут можна відновити, – показує на хату. – Он метал «трійка» і той погнувся, як папір. Все поплавило. Скло попливило – то ясно, а тут метал повністю погорів.»

Посеред обійстя – глибока вирва, з якої стирчать шматки перебитої газової труби.

– Якби в хаті лишилися, то не вижили б. Навіть у погребі все згоріло. Там, на дачах, отак вся сім'я згоріла в підвалі. Бомба впала – і нема нікого...»

«Загалом коала Маня була пацифісткою. Масивна і млява, вона днями їла листя і ні в що не втручалася. Тож коли звірі обрали її для важливого завдання, запанікувала.»

– А чого й? – лупала вона очима. – Оно хай качкодзьоб Тарас їде. Він патріот і безбашенний на весь дзьоб.

– Маню, – перебив її кенгуру Павло, – не починай. Я вже пояснював, що, за даними розвідки, він боїться птахів, бо його в дитинстві гусак клонув...»

І перший, і другий уривочки – з текстів, написаних Русланом ГОРОВИМ. Магія його книжок криється в якійсь граничній, позбавленій пафосу правдивості, коли від жалю перехоплює дихання, а від сміху течуть сльози. З тиждень тому в деяких щасливчиків, яким вдалося побачити оголошення про його приїзд до нашого міста, була прекрасна нагода поспілкуватися з цим унікальним чоловіком. Не тільки

Нам же сьогодні хочеться бодай у дозволених газетою межах поділитися враженнями від чергової на білоцерківській землі зустрічі зі знайомим українцем. Як зауважив сам письменник, вона вже 175-та, проведена за два роки в Україні.

Розпочали зустріч з хвилини мовчання. Потім до гостя вийшли двоє військових, один з яких – Олексій Заєць, у мирному житті відомий як етнограф, керівник аматорського фольклорного автентичного гурту «Барвінок» із села Фасової, що в Бучанському районі, лауреат обласної Премії видатним діячам культури й мистецтва за популяризацію фольклору та пісенної традиції Київщини. Вони подарували гостеві прапор Білоцерківського госпіталю, в якому

Поріг вічності

У кожній людині він свій, хоча начебто ж єдиний. Та підходять і переступають той поріг люди в різному віці й через різні причини. Ось тільки у війну одна з причин різко переважає над іншими: кривавий ворог, який прийшов вбивати. Важливо, щоб ми, хто живе у відносно тилових містах, усвідомлювали, що наші загиблі кожною своєю смертю відсувають від нас потенційний шанс переступити поріг вічності раніше, аніж передбачено милостивою долею. А втрат не стає менше...

На російсько-українській війні загинув наш 39-річний земляк **Роман Степанович ЦВИК**, головний сержант роти вогневої підтримки 2 батальйону ТрО військової частини А 7042. Непоправне сталося 25 січня під час виконання воїном бойового завдання в районі Кутківки Куп'янського району на Харківщині.

Переступив поріг вічності білоцерківець **Олексій Сергійович РОГАЧОВ**, військовослужбовець штурмового батальйону військової частини А 7400, якому в лютому виповнилось 42 роки.

Схиляємо голови в скорботі за нашими захисниками. Хай світлою і вдячною залишиться про них пам'ять серед живих.

Президент відзначив орденом білоцерківського ветерана

Доброволець із Білої Церкви **АНДРІЙ СІРОМАХА** отримав державну нагороду – орден «За заслуги» III ступеня.

25-річний захисник – доброволець Збройних сил України, ветеран 114-ї бригади Сил територіальної оборони. Він став на захист країни 24 лютого 2022 року. Під час бойових дій воїн зазнав тяжкого поранення – втратив руку, ногу та можливість ходити.

Попри це, Андрій продовжив активну діяльність: під час реабілітації здобув дві магістерські спеціальності, займається волонтерством.

У 2025 році голова Київської ОВА Микола Калашник призначив Андрія Сіромаха своїм радником.

Сьогодні Сіромаха входить до правління Міжнародної спілки ветеранів осіб з інвалідністю та очолює Раду ветеранів при Білоцерківській районній державній адміністрації. Також він мріє створити сучасний реабілітаційний центр у рідному місті.

проходять службу, а також символічні жовто-блакитні сувенірички-мотанки. І без пісні пан Заєць не пішов – в його неймовірному виконанні пролунала «Зелений дубочок та й на яр похилився...» Тільки від усвідомлення того, які особистості причетні до нашого опору клятому окупантові, міцніє віра в українську перемогу!

● Про себе

А далі були кілька годин (власне, на годинники ніхто не зважав) безцінного спілкування. Руслан Горовий спочатку розповів про себе. Хто раніше не знав, довідався, що він – діючий режисер-документаліст. Разом з небайдужими співробітниками з «Магнолії ТБ» займається службою розшуку дітей. Зокрема в нинішніх, воєнних, умовах команда робить усе можливе, щоб викрадені кацапами українські діти хоча б теоретично мали шанс колись довести, що їх вивезли з України, й повернутися назад.

Розказуючи про дитинство, поділився «таємницею»: «Лелека, сволота, скинув мене в Конотопі замість Дубліна». Та, попри жарти, він любить рідне місто. Там живе його мама, там похована частина його роду. А сам Руслан ще дуже молодим рвонув звідти на Донбас, у Краматорськ. І відбулася дивовижна штука. Його, пацана, який ріс у зрощеній родині, вчився у російській школі, не спілкувався українською, хоч і розумів її, який на Донбасі влаштувався в газету й почав їздити з редакційними завданнями по всій Слобожанщині, вразила величезна кількість там україномовних й україноцентричних людей. Саме там йому розповіли про визвольні змагання, які сто років тому Україна програла, про голодомори, тюрми, психушки – все, що з нами робили комуняки й росіяни... Він закохався в степове село, яке говорило також українською. Саме в Краматорську 1995 року він перейшов на українську.

Далі – на стор. 2

Політик, меценат, стратег

20 березня в селі Мазепинцях відбувся захід з нагоди 387-річчя Івана Степановича Мазепи – гетьмана України, політика, мецената, стратега, багатогранної особистості, яка випередила свій час. Саме в цьому селі 20 березня 1639 року почався шлях людини, якій судилося змінити хід історії.

До присутніх звернувся секретар Білоцерківської міської ради Володимир Вовкотруб: «Ми зібралися на цьому місці не тільки для того, щоб вшанувати пам'ять нашого земляка Івана Мазепи, а й віддати данину пам'яті людині, яка мислила категоріями держави та діяла в інтересах майбутніх поколінь. Для нас важливо не лише пам'ятати постать Мазепи, а й розуміти глибину його спадщини. Це спадщина відповідального лідерства, стратегічного бачення та сміливості ухвалювати непрості рішення. Сьогодні, як і понад 300 років тому, перед Україною стояли виклики, що вимагають не лише мужності, а й мудрості. Тому нині постать Мазепи звучить по-новому – як нагадування про те, що свобода ніколи не дається легко, вона завжди варта боротьби».

Його ім'ям названа 54-та окрема механізована бригада, воїни якої мужньо боронять нашу державу і які присутні на цьому заході. На його честь названо вулиці, навчальні заклади, громадські ініціативи. Тож нехай цей день стане для кожного з нас не лише даниною пам'яті, а й нагодою замислитися над власною роллю у розбудові нашої держави. Над тим, що ми можемо зробити для своєї громади, для свого міста, для України, аби бути гідними нащадками його праці, аби розвивати нашу незалежну Україну. Слава Україні!»

Настоятель храму Святого Миколая Чудотворця (ПЦУ) Мазепинців, протоіерей Андрій Банах, у своєму виступі наголошує на необхідності відновлювати чесне

ім'я Івана Мазепи, яке було спотворене за часів царської Росії, радянського союзу: «Наш гетьман був багатогранною особистістю, і ми багато чому можемо в нього навчитися. Він мав жагу до навчання, і це приклад для нашого молодого покоління. Він любив науку, грав на бандурі, складав вірші та пісні. Він був талановитим полководцем, і нашим воїнам також є чому в нього навчитися».

Представник 54-ї окремої механізованої бригади імені Гетьмана Івана Мазепи, офіцер відділення психологічної підтримки персоналу майор Андрій Даниленко сказав: «Ми добре знаємо, за що стоїмо і за що ведемо цю боротьбу. Ми продовжуємо справу, започатковану вашим земляком, видатним українським діячем і гетьманом Іваном Мазепою. Понад триста років тому йому не судилося завершити цю війну, тож нині цей обов'язок покладено на нас. Іншого часу для цього не буде».

Під час заходу присутні поклали квіти до погруддя Івана Мазепи.

За інф. офіційних джерел

Нещодавно відбулася нарада з обговорення концепції розвитку парку, в якій взяли участь представники місцевої влади, структурних підрозділів БМР, закладів культури, архітекторів громади, підприємців, молоді, громадськості та ЗМІ.

Комфортно і привабливо: в місті обговорюють розвиток парку

Звертаючись до присутніх, секретар міської ради Володимир Вовкотруб зауважив: «Обговорення стратегії розвитку парку – одне з важливих питань у громаді. Парк розташований в центральній частині нашого міста, його відвідують багато містян. Тут проводяться найбільші масові заходи. Тож яким він буде і якою буде стратегія його розвитку, залежить від того, наскільки якісно ми попрацюємо. Кінцевим результатом цієї роботи стане напрацювання концепції саме розвитку цього парку. І ці заходи ми плануємо реалізувати до 1000-ліття Білої Церкви. Часу залишилось обмаль. На превеликий жаль, війна забирає не тільки час, але й ресурси, але наше місто має увійти в тисячоліття з гарною, перспективною ідеєю».

Під час заходу виступила директор Білоцерківського міського парку культури і відпочинку ім. Т.Г. Шевченка Наталія Шабельна, яка за допомогою SWOT-аналізу презентувала сильні та слабкі сторони парку, його можливості та загрози.

На її думку, в результаті оновлення парку має з'явитися новий сучасний простір, який задовольнятиме потреби всіх верств населення, всіх жителів нашої громади та її гостей. Це має бути простір для відпочинку, для душі, де можна було б провести час з дітьми, відвідати цікаві заходи.

Під час презентації приділили увагу доцільності облаштування в парку локацій з атракціонами, фуд-зон, просторів для малюків, майданчиків для розвиваючих ігор, відновлення оранжереї, оновлення

сцени на танцмайданчику з можливістю облаштування літнього кінотеатру.

Учасники наради обмінялися думками та пропозиціями щодо першочергових заходів, які, на їхню думку, необхідні обов'язково врахувати при розробці концепції розвитку парку. Це, зокрема, збереження та збільшення кількості зелених насаджень, облаштування переходу від паркової зони до набережної Росі,

у тому числі встановлення світлофора; розміщення карт-вказівників на території парку, спеціальних столів для гри в настільні ігри; функціонування вбиральні, яка б враховувала велику кількість та потреби різних категорій відвідувачів; створення на території парку місця для патріотичного виховання дітей та молоді, проведення військової підготовки тощо.

Тож попереду – подальші обговорення, доопрацювання пропозицій та спільна діяльність над створенням сучасної концепції розвитку комфортного й привабливого парку, який стане справжньою окрасою нашого міста й громади.

За інф. bc-rada.gov.ua

Написано з любов'ю

Вважав за потрібне сказати своїм білоцерківським читачам: незважаючи на те, що Донбас і Схід загалом – дуже складні регіони, говорити, що вони самі хотіли війни, це те саме, що стверджувати, начебто Біла Церква чи будь-яке інше українське місто хоче, щоб їх довбали вороги. Це не так. На Донбасі, на окупованих територіях вже величезна кількість могилок тих людей, які не хотіли, щоб Україна стала колонією Росії. На жаль, нагадує пан Руслан, лінія фронту сунеться не від нас, а на нас. Тож будуть нові хвилі переселенців, а в нього, відповідно, – нові підопічні... «Тому будьмо поблажливіші до цих людей. Просто їхня хата опинилася ближче до ворога. А погані люди, зрадники, всякі покидьки, як і хороши, є скрізь», – просить волонтер, який знає, про що каже.

До слова, під опікою Руслана Горового перебувають понад 200 обійсть на Київщині, Харківщині та в Херсонській області. Це й переселенці, й матері-одиначки, чоловіки яких або пропали безвісти, або в полоні, тому вони не отримують ніяких виплат...

У лютому 2022-го він почав піклуватися старшими киянами, віком 80+, які через проблеми зі здоров'ям опинилися заручниками в своїх квартирах. Якось зайшов до такої своєї сусідки спитати, що потрібно. Вона розповіла про таку ж подругу, та – про свою знайому, й таким чином у нього за пару днів уже був «чорний пояс по бабусях».

Він приносив їм ліки, їжу – все необхідне. А коли кількість підопічних зростає до кількох тридцяти й географія розширилася до меж усього Києва, сів за кермо, хоча ніколи цього не планував (через відсутність одного ока). І справи пішли легше. З'явився час навіть, щоб вивозити людей з лінії фронту. А варто пам'ятати, що фронт проходить просто за кілька десятків кілометрів (а десь – і ближче)... Це були різні пасажери – дезорієнтовані, постріляні, обпечені. Намагався заспокоїти: «Не переживайте: машина в мене крадена, водійських прав нема, найгірше з вами вже сталося – далі буде все тільки краще». Жартував... І відвезив потерпілих від російської мерзоти, куди ті скажуть. Хтось не знав, куди. Тоді Руслан розміщував їх у своїй квартирі, щоб вони протягом кількох днів могли прийти до тями, помитися, зарядити телефони, а сам переселився до товариша. Згодом тимчасові квартиранти їхали далі, і Руслан їх уже ніколи не бачив. Сподівається, що в них усе добре.

Потім із 72-ю бригадою заходив до Мощуна. Довелося вивозити поранених, мертвих... Туди волонтери везли воду, їжу, медикаменти. Потім були Липівка, Калинівка, Бородянка. Це все для Горового – не просто назви. Він там знає кожну хату. Траплялося й захисникам БК підвозити, а звідти – вивозити тварин... Далі йшли Тетерів із підірваними мостами, Кухарі, Олива, Слобода Кухарська, Тетерівське... В Іванківському районі волонтери заходили в населені пункти з військовими. Стукали в погребі й кричали: «Виходьте! Це ми, українці!» І всі ці події пан Руслан описав у книжці «Жили собі люди». Вона була перша, з якою Горовий нас познайомив.

Про книги

«Жили собі люди» не містить жодного вигаданого слова. Уривок на початку цієї статті – саме з неї. У книжці є фото побаченого автором на Київщині, Харківщині, Херсонщині. А ще міститься QR-код, за яким можна перейти на ютубканал Горового й послухати пряму мову понад 500 людей, які пережили окупацію. Там є англійські субтитри, щоб увесь світ зміг почути правду про те, що переживають українці.

Затим ми слухали уривки з неймовірно сильної книжки «Поіменник», зміст якої також безпосередньо пов'язаний з великою війною. В цьому контексті автор згадав добрим словом Надію Козак, нині керівницю видавництва «ТаТи-Шо», яка руками й серцем долучилася до появи книжки. Як і те, що, коли на початку вторгнення книгу дивовижним чином надрукували, він набив її примірниками дві величезні сумки та рюкзак і подався за кордон – аж в Америку. Там з 2016 року він бував 3–4 рази на рік. Їздив туди зі своїми фільмами, виступав в ООН з розповіддю про події на Донбасі, показував там документальне кіно про волонтерів та воїнів-захисників ДАПу. Тож українського митця у Штатах знали. Друзі організували йому десять зустрічей у різних містах. За гроші від проданих під час них книжок купив 4 пікапи для фронту. Тепер, коли закінчуються кошти на все потрібне, він знову набирає книжок і їде в тур...

Прочитав дещо з книжки «40... або Чому чуваки не святкують». На основі двох із вміщених тут оповідань створена вистава, яка час від часу йде в столичному «Дикому театрі». Це одна з трьох постановок за творами Руслана Горового, в якій він сам грає! (Найближча буде 5 червня.)

Послухали ми й «Мальви», які читає Ада Роговцева на каналі автора. Дізналися більше про книжку «Скабки, або тонкі гострі трісочки під шкірою» – також оповідання, ілюстрації до яких виконав відомий художник Максим Паленко (автор «Маріупольської мадонни»), який зараз воює в «Хартії». Розповів автор також про свою книжку «Гагарін і Барселона», єдину, в якій немає жодного слова про війну – вийшла 2013 року. Саме її презентації в «Книгарні Є» на Лисенка автор пішов на Майдан, який тільки-тільки розпочався. Вона пережила вже 5 перевидань.

Наступна книжка, з якою познайомив нас автор, – «Казки на ніч» (на титульній сторінці з автоматами, намальованими в стилі «петриківки»). До речі створив ілюстрацію Андрій Єрмоленко, лауреат Шевченківської премії за серією робіт (плакатів) «Ukrainian resistance // Український опір». З ним Руслан дружить з Майдану. Книжка народилася на Донбасі, куди Горовий з друзями помчав у перші ж місяці війни в 2014 році. Там допомагали бійцям «Азову», «Айдару», іншим підрозділам. Він два роки щовечора писав чергову «казку» й виставляв у фейсбуці. А потім ще рік час від часу. З тих ніяких не казок, звісно, а дуже реальних історій і з'явилася чудова книжка, яка дуже полюбилася читачам.

Як окрема пісня прозвучала історія написання та презентації (не завжди без пригод через унікальну назву) книжки «Срав пес, перддзі гуси» (поширений фразеологічний зворот, який вживається в ситуаціях, коли нічого не можна вдіяти, от сталося так – і все). За гроші від першого продажу цієї книжки команда Горового придбала позашляховик, який назвали ім'ям книжки й відправили на Покровський напрямок. За наступні отримані кошти купили молодому бійцеві з Київщини з високою ампутацією ніг новенький спеціальний електроскутер. Ще через якийсь час книжка заробила на пікап, на якому зараз стоїть зенітка. Її забрали воїни з бригади «Любарт». А медиком з Куп'янського напрямку купили Volkswagen Sharan. Одним словом, книжка працює на перемогу!

Ну що, друзі, це, звісно, не всі написані й видані Русланом Горовим книжки. Але ви можете познайомитися з його доробком у місцевих бібліотеках. Зокрема у П'ятій, де й відбувалася зустріч. Знаємо це, бо після закінчення прекрасного творчого вечора, коли черга бажаючих отримати підпис автора на придбаній книжці та сфоткатися з ним трохи зависала, можна було спостерігати, як працівниця бібліотеки Майя Миколаївна Боженко закохано, двома руками, обіймала величезний стос книжок Горового. Читаймо його тексти – це про нас, про наш болі, біді, характери, мрії, наші війни і нашу силу. Написані з великою любов'ю.

П.С. Щодо коали Мані (з другого уривочка на початку статті). Там все закінчиться добре. Коли Маню взяло на руки мале лисе «недорозуміє», вона успішно проревіла «Слава Україні!», спровокувавши гвалт про «нападеніє на лідера міравої держави» і його безславу втечу.

Валентина ХРАБУСТ

Повідомлення про оприлюднення проекту регуляторного акта – рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради «Про встановлення тарифу на послуги з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування Білоцерківської міської територіальної громади»

Відповідно до частини другої статті 11 Закону України «Про автомобільний транспорт», підпункту 2 пункту а) статті 28, частини 2 статті 42 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», наказу Міністерства транспорту та зв'язку України від 17 листопада 2009 року № 1175 «Про затвердження Методики розрахунку тарифів на послуги пасажирського автомобільного транспорту», зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 27 листопада 2009 року за № 1146/17162, рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 10 березня 2026 року № 149 «Про внесення змін в додаток до рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 25 листопада 2025 року № 873 «Про план діяльності виконавчого комітету Білоцерківської міської ради з підготовки проектів регуляторних актів на 2026 рік» (зі змінами), виконавчий комітет Білоцерківської міської ради повідомляє про оприлюднення проекту регуляторного акта – рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради «Про встановлення тарифу на послуги з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування Білоцерківської міської територіальної громади».

Проект регуляторного акта розроблений у зв'язку зі значним зростанням вартості матеріальних ресурсів, паливно-мастильних матеріалів у період воєнного стану в Україні та необхідністю регулювання діючого з 08 жовтня 2024 року тарифу на послуги з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування Білоцерківської міської територіальної громади.

Метою прийняття даного рішення є приведення у відповідність розміру тарифу на послуги з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування економічно обґрунтованим витратам, зважаючи на зростання вартості паливно-мастильних матеріалів та з метою забезпечення безперервних, доступних, якісних і безпечних перевезень пасажирів громадським транспортом.

Розробник проекту регуляторного акта: відділ транспорту та зв'язку Білоцерківської міської ради.

Проект рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради «Про встановлення тарифу на послуги з перевезення пасажирів на міських автобусних маршрутах загального користування Білоцерківської міської територіальної громади» та аналіз його регуляторного впливу буде розміщено в мережі «Інтернет» на офіційному сайті Білоцерківської міської ради та її виконавчих органів: <https://bc-rada.gov.ua>, <https://nev/bc-rada.gov.ua>.

Строк прийняття пропозицій та зауважень до проекту рішення – регуляторного акта та аналізу регуляторного впливу, становить 1 (один) місяць з дня його оприлюднення в медіа.

Пропозиції та зауваження приймаються в друкованому та електронному вигляді за адресою: вул. Леся Курбаса, 3, 3 поверх, 10 каб., відділ транспорту та зв'язку Білоцерківської міської ради щоденно, з 8:00 до 17:00 (крім суботи та неділі), електронна пошта (e-mail): transzv@bc-rada.gov.ua, transzv@ukr.net.

Олександр ПОЛЯРУШ, заступник міського голови

Повідомлення про оприлюднення проекту регуляторного акта – рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради «Про встановлення тарифу на проїзд у міському електричному транспорті в місті Біла Церква»

Відповідно до Закону України «Про міський електричний транспорт», підпункту 2 пункту а) статті 28, частини 2 статті 42 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», наказу Міністерства інфраструктури України від 25 листопада 2013 року № 940 «Про затвердження Порядку формування тарифів на послуги міського електричного транспорту (трамвай, тролейбус)», рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 10 березня 2026 року № 149 «Про внесення змін в додаток до рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 25 листопада 2025 року № 873 «Про план діяльності виконавчого комітету Білоцерківської міської ради з підготовки проектів регуляторних актів на 2026 рік» (зі змінами), виконавчий комітет Білоцерківської міської ради повідомляє про оприлюднення проекту регуляторного акта – рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради «Про встановлення тарифу на проїзд у міському електричному транспорті в місті Біла Церква».

Проект регуляторного акта розроблений у зв'язку зі значним зростанням вартості електроенергії, паливно-мастильних матеріалів, запчастин та комплектуючих у період воєнного стану в Україні та невідповідністю діючого тарифу на електротранспорт реальним витратам.

Метою прийняття даного рішення є забезпечення економічно обґрунтованого рівня вартості перевезень і сталого функціонування Комунального підприємства Білоцерківської міської ради «Тролейбусне управління».

Розробник проекту регуляторного акта – відділ транспорту та зв'язку Білоцерківської міської ради.

Проект рішення виконавчого комітету Білоцерківської міської ради «Про встановлення тарифу на проїзд у міському електричному транспорті в місті Біла Церква» та аналіз його регуляторного впливу буде розміщено в мережі «Інтернет» на офіційному сайті Білоцерківської міської ради та її виконавчих органів: <https://bc-rada.gov.ua>, <https://nev/bc-rada.gov.ua>.

Строк прийняття пропозицій та зауважень до проекту рішення – регуляторного акта та аналізу регуляторного впливу, становить 1 (один) місяць з дня його оприлюднення в медіа.

Пропозиції та зауваження приймаються в друкованому та електронному вигляді за адресою: вул. Леся Курбаса, 3, 3 поверх, 10 каб., відділ транспорту та зв'язку Білоцерківської міської ради щоденно, з 8:00 до 17:00 (крім суботи та неділі), електронна пошта (e-mail): transzv@bc-rada.gov.ua, transzv@ukr.net.

Олександр ПОЛЯРУШ, заступник міського голови

7,5 ТИСЯЧІ ДОЛАРИВ ЗА НЕЗАКОННИЙ ВИЌЗД ЗА КОРДОН

За процесуального керівництва Білоцерківської окружної прокуратури повідомлено про підозру двом жителям Миколаєва, які намагалися організувати незаконне переправлення військовозобов'язаного через державний кордон України.

За даними слідства, 25-річний чоловік спільно з 50-річною співучасницею запропонували за 7500 доларів США забезпечити безперешкодний виїзд особи призовного віку. Підозрювані мали перевезти чоловіка власним автомобілем до одного з населених пунктів Чернівецької області поблизу кордону та надати інструкції щодо перетину. Координація дій здійснювалася через Telegram-канал.

Підозрюваних затримано під час спроби виїзду з Білої Церкви для реалізації злочинного плану. Їм інкриміновано закінчений замах на організацію незаконного переправлення осіб через державний кордон України (ч. 2 ст. 15, ч. 3 ст. 332 КК України). Санкція статті передбачає до 9 років позбавлення волі. Суд обрав обом запобіжний захід – тримання під вартою.

Досудове розслідування триває.

Білоцерківська окружна прокуратура

Втрачений атестат про повну загальну середню освіту, серія КХ, № 36352736, виданий 2009 року Загальноосвітньою школою I-III ступенів №17 м. Білої Церкви Київської області на ім'я **Кацімона Ярослава Миколайовича, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ.**

Втрачене посвідчення учасника бойових дій, серія УБД, № 766424, видане на ім'я **Кузнєцов Олександр Олександрович, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ.**

ПРОДАЮ ЧАСТИНУ БУДИНКУ в центрі міста Білої Церкви з трьох кімнат, веранда 40 м², сарай, погріб, альтанка, 1,5 сотки землі. Ціна 50 тис. у. о.
Тел.: 067-440-25-81.

НАТЯЖНІ СТЕЛІ
Замір безкоштовний.
Монтаж – один день.
Гарантія – 15 років.
068-155-8-122

Складна зима і дороге пальне: з якими викликами стартувала посівна в Україні

Весняна посівна кампанія розпочалася у нашій державі з незначною затримкою. Причиною стала тривала холодна зима: ґрунти промерзли, а сніговий покрив танув повільно.

Ситуацію ускладнює і конфлікт на Близькому Сході, після якого стрімко дорожчає пальне. Як усе це вплине на посівну та вартість робіт, з'ясовував Центр громадського моніторингу та контролю.

Довга зима

Якщо у південних регіонах України посівна кампанія почалася за планом, то в центрі та на півночі вона відбувається з затримкою у кілька тижнів. У Міністерстві економіки, довкілля та сільського господарства причиною затримки називають глибше промерзання ґрунту та тривале танення снігу.

Затримка з початком польових робіт не катастрофічна, однак аграріям доведеться працювати більш інтенсивно і завершити всі роботи протягом 45-50 днів.

Проблеми з добривами

Повномасштабне російське вторгнення сильно вплинуло на ланцюги поставання добрив до України. Відтак цього року наші аграрії не можуть вповні удобрити поля перед весняною посівною. Наразі частина мінеральних добрив під заборону, бо вони входять до числа вибухонебезпечних та їх не можна завозити морем. Асоціація аграріїв зверталась до Мінекономіки та ВМС, щоб вирішити це питання та завезти аміачну селітру морем, бо вона не несе загрози. За станом на зараз цих дозволів ще немає. Тому наразі йдуть перемовини, щоб хоча б на осінь вдалось її завезти.

За прогнозами експертів, уже незабаром до подорожчання мінеральних

добрив призведе і конфлікт на Близькому Сході.

Вартість пального

Операція Сполучених Штатів та Ізраїлю проти Ірану вже призвела до різкого зростання цін на пальне у світі. Втім, на роботу українських аграріїв це поки що не вплинуло, наголошують у Міністерстві економіки, довкілля та сільського господарства. На початку польових робіт аграрії мають достатні запаси всіх необхідних ресурсів.

Водночас заступник голови Всеукраїнської аграрної ради вважає, що аграріям України слід готуватися до зростання вартості пального. «Ціна на закупівлю для агровиробників сягала 55 гривень за літр дизпалива. Сьогодні — 79 гривень за літр. Це буде додаткове навантаження на підприємство під час обробки в районі 1400 гривень на один гектар. Це особливо гостро для малих виробників», — каже Денис Марчук.

Пропозиції від держави

У Міністерстві економіки, довкілля та сільського господарства нагадують українцям про програми, які діють для підтримки аграріїв. Дію однієї з них нещодавно подовжили до 2027 року. Йдеться про програму «Доступні кредити 5-7-9%», яка дає аграріям можливість залучати кошти для проведення посівної та подальших польових робіт. Також чиновники зауважують, що наразі діють ще й такі програми підтримки:

- ◆ гранти на закладку садів і теплиць;
- ◆ підтримка будівництва овочесховищ;
- ◆ програми розвитку зрошення;
- ◆ спеціальні інструменти підтримки для прифронтових регіонів.

Як правильно підживити город попелом: є кілька правил

Деревний попіл багато дачників вважають простим і доступним добривом, яке може суттєво покращити стан ґрунту та врожайність. У ньому міститься чимало корисних елементів, необхідних для росту й розвитку рослин.

Однак якщо вносити попіл без урахування типу ґрунту та потреб культур, можна не допомогти, а нашкодити. Тож як правильно підживлювати грядки попелом?

Чим корисний попіл

Попіл після спалювання чистої деревини є цінним природним джерелом мінеральних речовин. У його складі містяться калій, кальцій, фосфор, магній та інші мікроелементи, які рослини можуть досить легко засвоювати.

Калій відіграє важливу роль у формуванні плодів, впливає на їхній смак і розмір. Саме він сприяє тому, щоб овочі були соковитішими, а врожай – якіснішим. Фосфор потрібен для розвитку сильної кореневої системи, а кальцій допомагає зменшити кислотність ґрунту та поліпшує доступність поживних речовин для рослин.

Яка головна небезпека попелу

Найперше, на що потрібно звертати увагу, – це походження попелу. Для городу підходить лише попіл, отриманий після спалювання чистої деревини, сухих гілок або рослинних решток без домішок хімії.

Не можна використовувати попіл від пофарбованих дощок, ламіната, ДСП, картону з друком, лакованого дерева чи глянцевого паперу. В такому матеріалі можуть бути токсичні речовини, важкі метали та інші шкідливі сполуки. Потрапляючи в землю, вони накопичуються в ній, а згодом можуть опинитися і в плодах.

Чому попіл не завжди доречний

Ще одна поширена помилка – внесення попелу без урахування кислотності ґрунту. Оскільки він має лужну реакцію, його надлишок може змінити рН землі. Якщо ґрунт і без того нейтральний або лужний, попіл може погіршити умови для росту рослин.

У такому середовищі деякі важливі елементи, зокрема залізо, бор і

марганець, стають менш доступними. У результаті рослини починають слабшати, їхні листя може жовтіти,

а ріст – сповільнюватися. Іноді це призводить до стану, коли волога є в ґрунті, але коренева система не може нормально її засвоювати.

Які культури добре реагують на підживлення попелом

Найчастіше попіл добре сприймають культури, які не люблять надто кислий ґрунт. До них належать капусти, томати, перець, баклажани, огірки, а також багато ягідних куштів.

Таке підживлення може частково виконувати захисну функцію. Наприклад, попіл нерідко використовують для зниження ризику деяких хвороб і для боротьби зі шкідниками. Його застосовують проти слимаків, а також як допоміжний засіб у догляді за капустою та іншими городніми культурами.

Але навіть для тих рослин, які добре реагують на попіл, важливо дотримуватися помірності.

Яким рослинам можна зашкодити

Насамперед тим, що люблять кислий ґрунт. До них належать лохина, журавлина, азалія, рододендрони та більшість хвойних рослин.

Небажано вносити попіл і під гортензію, якщо хочете зберегти насичений блакитний відтінок квітів. Також обережними слід бути зі шавлем, який теж краще росте на кислих ґрунтах.

Тетяна довго не змогла заснути. У сусідів сплакувала маленька дитина. А в її квартирі було тихо. Дуже тихо.

Увімкнула телевизор. Жодного фільму, який хотілося б переглянути.

Заснула мало не під ранок. У сон прийшла Стефанія Никифорівна, з якою колись працювала. Тетяна роками не згадувала цю худеньку, непримітну жінку, яка працювала в дитячому садку нянею – в групі, де вона була вихователькою.

Поза роботою вона була просто Таня. Бо лише недавно закінчила виш і прийшла працювати з дошкільнятами. Діти любили молоденьку виховательку. І няню любили. От лише ім'я та по батькові малечі давалося важко. Її називали Стефа Никифорівна, Стефанія Никифорівна... Няня на те лише усміхалася.

Хто двері відчинить?

Їй було під шістьдесят. Вдова. Подругу Стефанії Никифорівни в садочку не було. Як жила – ніхто не знав. Нікому нічого про себе не розповідала.

Якось Стефанія Никифорівна обмовилася Тетяні, що не любить вихідних. Бо в ці дні самотньо й сумно. Донька з сім'єю жила далеко. Давно не бачились.

– А ви до мене в гості приходьте, – сказала Тетяна. – Я квартиру винаймаю тут неподалік. Правда, у вихідні їжджу до батьків, вони в райцентрі живуть. Але деколи залишаюся в місті. В мене тут також нікого нема. Найкраща інститутська подруга заміж вийшла й виїхала. І хлопця поки не маю.

Стефанія Никифорівна подякувала. – У вас, Тетяно Максимівно, наймана квартира. А в мене своя. Тож спершу завітайте до мене на гостину.

– Добре. Я прийду. У неділю Тетяна купила квіти й тістечка. І поспішила до Стефанії Никифорівни. Вона жила в хрущівці. В помешканні було багато вишиття, в'язаних серветок, фотографій.

Стефанія Никифорівна пригостила Тетяну смачним борщем, млинцями. Коли пили чай з тістечками, жінка розповіла про своє життя.

– Ні з ким не ділилася. А з вами, Тетяно Максимівно, на душі легко, світло. Але ви, нікому... будь ласка.

Родина Стефанії Никифорівни вважалася в радянські часи неблагоннадійною. Чоловік сидів «за політику». І рідний брат був репресований. Загинув у сибірах.

Стефанія з Мироном виховували доньку. Коли мала пішла до школи, Мironа посадили вдруге. Начебто знайшли заборонену літературу.

– Мiron за професією істориком був. Не тримав він удома заборонених книг. Але час такий був: знайдуть бозна-що, коли треба. Ви, Тетяно Максимівно, не знаєте тих хавів. І добре, що не пережили цього. Я бухгалтером працювала. Після того, як удруге посадили чоловіка, мене з роботи... попросили. Мiron два роки відсидів. Занедужав сильно. Я на завод влаштувалася. Робота у три зміни була. Зате платили непогано. Дотягнула до пенсії. А потім... не могла вдома сидіти. Думала, збожеволію. От і влаштувалася нянею в дитсадок.

Стефанія Никифорівна взяла з етажерки фотографію дівчини-школярки.

– Донька моя. Віра. Гарно вчилася. Після закінчення школи поїхала вступати далеко від дому. Віра розуміла перипетії нашої родини і хвилювалася, що це може зашкодити їй. Там і заміж вийшла. Вона з чоловіком – геолог. У багатьох місцях побували. Осіли в одній з багатієвських країн. Внучка в мене є. Давно їх не бачила.

В очах Стефанії Никифорівни забриніли слози.

– Чому ж вони не навідуються до вас?

– Доньку досі страхи переслідують. Гадає, приїде в Україну і... їй про батька та дядька згадають. Віра навіть на похорон батька не приїхала. А Мiron так чекав її. Так чекав... Відчував, що недовго

залишилося.

– Але ж зараз все змінилось. Чому ж вона?..

– Мені би внучку обійняти. Хоча б на хвилину. Бо хто знає, скільки кому в цьому світі відведено... Важко самій. Сумно. Особливо у свята й вихідні. І вмирати на самоті страшно. Я на ніч двері не закриваю на ключ. Лише на ланцюжок. Бо як помру, то треба буде двері виламувати. А з ланцюжком проблем не буде...

...Тетяна вийшла заміж. Перебралася в інший мікрорайон. Перевелася працювати в інший дитсадок. Після цього ще декілька разів зустрічалася зі Стефанією Никифорівною. А потім народився син, через два роки – донька. За клопотами відкладала зустрічі на потім. Згодом випадково дізналася від колишньої

співробітницю, що Стефанії Никифорівни не стало. Запалення підхопила. Чи бачилася з донькою та внучкою перед тим, як відійти в засвіти?..

...Тетянині діти – Руслан і Катя – вирости, вивчилися. Обоє рано завели власні сім'ї. У батьківській оселі ніхто не залишився. Донька вийшла заміж у сусідню область – там здобувала вищу освіту. Син жив ще далі. Його дружині дісталася від бабусі гарна квартира. Туди й переїхали.

Після п'ятдесяти Тетяна овдовіла. Тужила за чоловіком. Дмитро добрий був. Слова кривого ніколи не сказав. Самотньо було Тетяні. Просила дітей, аби частіше приїжджали, внуків привозили. Але в кожного були справи, своє життя. Якщо й приїжджали, то гостювали не більше тижня.

Якось зателефонувала доньці, сказала, що матиме кілька вільних днів. Могла би приїхати.

– Та в нас усе добре. Чого будете їхати? І квитки подорожчали, – відповіла на материну пропозицію Катя.

Прикро стало Тетяні. До сина дорога була довшою. Може... Набрала Руслановий номер телефону:

– Синочку, в мене є трішки вільного часу. Хотіла би побачитись. За внучкою скучила.

– Я зайнятий. Не можу зараз приїхати.

– Я б сама до вас приїхала.

– У нас зараз друзі гостюють.

– Я лише на три-чотири дні. В кухні на диванчику переночую.

– Мамо, я ж сказав... Вибач, у мене друга лінія. Мушу відповісти. Це – важливий дзвінок.

Після розмови з рідними дітьми зрозуміла: там її не чекають. А от чужій, залишеній дівчорі вона потрібна. Тетяна декілька років тому перейшла працювати у сиритинець. Лише б не розплакатися, коли гладитиме голівки осиротілих хлопчиків та дівчаток. Бо згадуватиме власних внуків, яких хочеться пригорнути. Почути їхній сміх, їхні розповіді. Просто з ними побути...

Сон, у якому бачила Стефанію Никифорівну, ще більше розбурхав Тетянині невеселі думки. Подумала: треба зайти до церкви, свічку за упокій душі поставити. А ще пригадала розмову про двері на ланцюжку.

На добротних Тетяниних дверях із двома замками ланцюжка нема. А якщо, не дай Боже, сильно занедужає чи щось гірше трапиться? Хто двері відчинить?..

Ольга ЧОРНА

Не були ми ніколи братами

ЗАХИЩАЄМО СВОЄ

Не були ми ніколи братами
І не схожі ми з вами нічуть.
Ми спокійні і мирні слов'яни,
А ви зла «білоголазая чудь».
У нас пахнуть

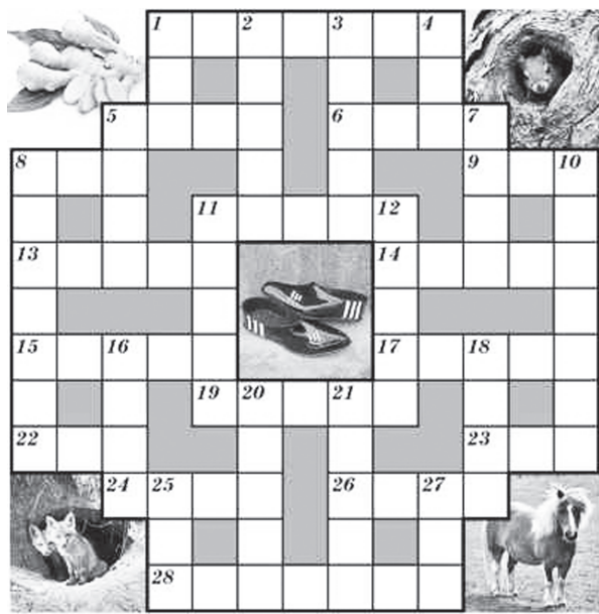
В нас в саду соловейко щебече,
А у вас з мошкарюю тайга.
Ми штурмуємо щастя висоти,
Хочем мирно і радісно жить.
А ви, підлі нікчемні істоти,
Вам лиш красти, брехати і пить.
Ми з Європи, ми з рідної хати,
І були ми такими завжди.
Ви ж жорстокі і злі азіати,
Тамерланові внуки орди.
Ми в молитві за душеньку кожну,
Де війна прокотилась катком.
Ви ж паплюжите Матінку Божу
Своїм підлим брудним «язиком».
На сусідів не йшли ми війною,
А вам треба загарбать усе.
Нас біда обійде стороною,
Але вас як прокляття знесе.
На роду у вас бути катами,
Сатана вас на злобу пририк.
Не були ми ніколи братами
І не будемо ними повік.

Леонід ГАЖАЛА

Кросворд «3 УСМІШКОЮ»

Склав Богдан ЛАДАНАЙ

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Гумористична невеличка історія. 5. Мініконячка. 6. Лігво лисиці. 8. Муха в тільнику. 9. Морський спідометр. 11. Піфагорово «штанина». 13. Вершки суспільства. 14. Народжується з нафти. 15. Муза — покровителька любовної поезії. 17. Тропічна трав'яниста рослина, м'ясисте кореневище якої багате ефірними оліями. 19. Квартира білки, або ж результат карієсу. 22. Мавпочка

Аладдіна. 23. Етап виборів. 24. ... не дура. 26. Слов'янські племена, які в VI-VII ст. населяли територію від Чорного моря між Дніпром і Дністром. 28. Індіанці Південної Америки.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. ... пан, ... пропав. 2. Грецька богиня, яка «кидалася яблуками». 3. Італійський поет, котрий добре знав пекло. 4. Приміщення для навчальної або тренувальної стрільби. 5. Джентльменська умова суперечки. 7. Брат скрипки. 8. Музично-драматич-

ний твір, здебільшого розважального характеру. 10. Те, від чого не відмовиться жоден автор. 11. Візаві анода. 12. Місто міст японських. 16. У кавказьких народів — народний поет-співець. 18. Високі калози, переважно гумові. 20. Піклування, уболівання, зосередження думки або зору на будь-чому. 21. Гойдалка Тарзана. 25. Місто міст башкирів. 27. ... , ... — буде дірка.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Анекдот. 5. Поні. 6. Нора. 8. Оса. 9. Лар. 11. Катер. 13. Елта. 14. Окта. 15. Ера. 17. Дуби. 19. Дуби. 22. Абу. 23. Тур. 24. Губа. 26. Анти. 28. Аравага. 21. Ліана. 25. Уфа. 27. Три.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Або. 2. Ери. 3. Данте. 4. Тир. 5. Папі. 7. Альбі. 8. Оперета. 10. Гонорар. 11. Капод. 12. Токіо. 16. Ашу. 18. Боти. 20. Увага.

ОВЕН. Можете переосмислити важливі зв'язки або знайти нові способи самовираження. Будуйте довгострокові плани.

ТЕЛЕЦЬ. Сприятливий час для спільних розмов і вирішення бізнес-питань. Зможете зміцнити сімейні зв'язки або зробити крок до мети.

БЛИЗНЮКИ. Повернетеся до важливих проектів після попередніх затримок. Середина тижня може вимагати уваги до здоров'я або щоденних рутин, але ваша гнучкість — найкращий ресурс.

РАК. Емоційні теми виходять на перший план: сім'я, дім, внутрішня гармонія. У вихідні пошук стабільності стає ще більш значущим.

ЛЕВ. Цей тиждень дає вам можливість проявити себе через комунікацію, творчість і лідерство. Терпіння і дисципліна допоможуть закріпити досягнення та показати стабільність у важливих справах.

ДІВА. Тиждень сприятливий для розміщення пріоритетів і вирішення давніх питань. Вихідні будуть продуктивними для завершення важливого.

ТЕРЕЗИ. Зможете проявити дипломатію та вирішити довготривалі питання. Середина тижня закликає до творчого підходу у відносинах, а кінець тижня — до балансування між особистим і професійним життям.

СКОРПІОН. Важливо працювати з собою та своїми реакціями. З'явиться шанс зрозуміло висловити думки або вирішити складні ситуації, а кінець тижня сприятливий для планування майбутнього.

СТРІЛЕЦЬ. Соціальні контакти, навчання та плани на майбутнє — важливі теми тижня. У вихідні варто приділити увагу фінансам.

КОЗЕРІГ. Робота, кар'єра і довгострокові цілі — під особливою увагою. Але час подбати про баланс із особистим життям.

ВОДОЛІЙ. Зможете проявити творчу ініціативу та залучити інших до своїх планів. Важливо утримувати баланс між ентузіазмом і реалістичним плануванням.

РИБИ. Тиждень сприятливий для емоційного росту та духовного розвитку. Зможете глибше зрозуміти важливі стосунки або творчі проекти.

Гороскоп
30 березня – 5 квітня

Сайт Snoptik UA	П'ятниця, 27.03 ніч +6 день +17	Субота, 28.03 ніч +7 день +15	Неділя, 29.03 ніч +7 день +12	Понеділок, 30.03 ніч +7 день +10	Вівторок, 31.03 ніч +6 день +11	Середа, 1.04 ніч +5 день +10	Четвер, 2.04 ніч +6 день +11

Добре роби — добре й буде!

Громадська думка
Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02, (097) 355-12-50.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук».
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 043348510000000026003174658
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.